

SKOVIR

LETO I.

LJUBLJANA, DNE 19. MAJA 1928.

ŠTEV. 9.

Izhaja vsako drugo soboto. — Stane četrtletno 15 Din itd. — Posamezna številka 3 Din.

Upravništvo in uredništvo: Ljubljana-Rožna dolina, Cesta II i 8. — Ček. račun št. 10.995.

Gospodična: «Toliko originalnih tekem se vrši po svetu. Zakaj naj bi se enkrat ne vršila tudi tekma najkrajših kril!»

Gospod: «O, to bi iz moralnih ozirov zabranili.»

Gospodična: «Zakaj?»

Gospod: «Ker bi se večina žensk udeležila tekme sploh brez kril.»

VLADA IN SVETI DUH.
Binkoštna balada.

Kam le možje kakor blazni hite?
Kam skozi noč brez prestanka beže?
Jezdecov troje na oslu sedi,
eden za rep se osličkov drži.

Kakor je detece božje некоč
moralo skriti Herođu se v noč,
režeži jadni hlepe k zatočišču
in k zanesljivemu res skrivališču.

Bliža prikazen se svetega Duha,
viteze bedne že muči naduha:
strašno se svetega Duha boje,
v strahu in grozi pred njim zdaj beže.

Ni znal povedati kranjski.

Čebulovec in Česnovec kolovratita
trda kakor kanona z veselice domov.
Pa reče Čebulovec: «Salamensko dolgo
sva ga žehtala, saj že solnce vzhaja!»

Česnovec: «Kaj besedičiš! To je ven-
dar mesec.»

Čebulovec: «Stavim, da je solnce.»

Medtem srečata Italijana, ustavita ga
in ga prosita za pojasnilo, ali je na nebu
solnce ali mesec.

«O, salamenski, to Vam ga bom prau
nagel povedu», reče Italijan in nekaj
časa premišlja. Nato zmaje z glavo in
reče: «Gošpoda, Vam ga ne morem po-
vedat po kranjski, ker šem ga iz Trieste
doma...»

Zmota mi greh.

Mladenka pride k spovedi in vsa ske-
sana pripoveduje spovedniku: «Čestiti
gospod, hudo sem grešila. Že tri dni sem
se hodila gledat v ogledalo in sem v
svoji nečimurnosti bila zelo zadovoljna,
da sem lepega lica.»

«Le pomiri se,» jo prijazno potolaži
duhovnik, «saj ni greh, če si kdo v zmoti
nekaj domišljuje...»

Poklicna usposobljenost.

Šef: «Imam le eno tajnico, na katere
molčečnost se lahko absolutno zane-
sem: ona prvič ne razume, kaj ji dikti-
ram; drugič pa pozabi, kar je napisala.
Roda.

Milan: «Kaj toliko brskaš po 'Skovirju'?»

Zora: «Ker je, žal, zabavnejši, kakor si ti...»

Sedem devojčic

Ves kolodvor obstoja iz male čakalnice in tam obstaja v mesecih juliju in avgustu vlak. Poleg kolodvora se razprostira najlepše modro morje. Med brezami in tamariskami stoje skrite še sveže zgrajene hišice. Je to izredno malo kopališče, še brez kinematografa, brez kopališke dvorane, brez igrišča za tennis.

V tem precej samotnem kraju preživlja poletne počitnice nekaj solidnih in skromnih meščanskih družin, katerim usoda ni toliko naklonjena, da bi jim dovoljevala potovanje v Viareggio ali v Benetke. Sedem mladih deklet, ljubkih cvetk svojih dobrodušnih družin, se je znašlo tam. Vse precej tenke in prijetne, lahke ko perje, z glaski kakor slavec napolnjujejo široko obrežje s svojim krikom in vikom ter s poskočnostjo.

Malo pa se tudi dolgočasijo: Vsi bratje in bratrance, vsi prijatelji bratov in bratrancev prestajajo še po šolah izkušnje; vso to družbo si dekleta zelo žele. Morda za malo flirta?

«Kakor da bi mi kaj bilo za flirt!» pravi Rosetta.

Vsa ostala dekleta soglašajo z njo: «Ah! Kaj me briga ljubezen!»

Ne, moški se prav za prav potrebujejo le, da se človek lahko veselejše nasmeji, potem pri plesu, v družbi, na sprehodih, pri vožnjah s čolni.

Moški svet je na tistem obrežju zastopan samo po «možu s psom».

«Prav čuden patron je ta mož s psom», beseduje Norina.

«Kaj ste že slišale sladke besede, s katerimi pita svojega psa?» vpraša Giu-

lietta. «Imenuje ga gobčka, kodrčka, fantička.»

*

V nedeljo je naznanil krajevni konditor veliko novost: obljubil je cenjenemu odjemalstvu najlepšo ledeno kremo. Sedem deklic se je kar opajalo z ledom in suhim pecivom.

«Otroci, me se hočemo čisto same zabavati», je rekla Norina.

«Da, da, čisto same, brez moških!»

«Kaj pa naj začnemo?»

«Napraviti si bomo dale popolnoma enake obleke.»

Vse so očarane nad krasho mislijo, vse hitijo v trgovino, si dajo pokazati vse blago in si končno izberejo vzorec

MAJSKA BOLEZEN.

Zdravnik: «Rečem Vam, gospodična, Vašo bolezen lahko ozdravi vsak zdravnik, ki je vsaj trideset let mlajši od mene ...» V.

z lepim poljskim mahom. Vsaka posamezna se pokrije z blagom in primerja. Ah, izvrstno se prilega. Koliko metrov? Za vsako dva. Oče plača.

Štirinajst sladkih ročic najvneteje reže in šiva. Potekla sta dva dneva, polna razkošnega veselja. Nastalo je sedem nežnih metuljev s kratkimi krilci, podobnimi pahljačam, z golimi nožicami, z golimi ročicami in plapolajočimi lasmi. Sedem rdečerumenih kitajskih solnčnikov se je gugalo sem in tja nad njihovimi glavicami. Nad vse ljubke so se videle, kakor da bi vseh sedem po vrsti skočilo iz kakšnega ameriškega stroja.

«Oprosti, Claretta, takšna ne moreš iti z nami.»

«Zakaj pa ne?»

«Ker imaš še dolge lase.»

Na mestu so odgnale Claretto k vaškemu frizerju, ki je njene bujne lase odrezal in njen tilnik obril kakor tilnik kakšnega meniha. Ponosno se je sedaj Claretta pridružila tovarišicam.

Po obrežju po kratkih potih poskakujejo zadovoljne in vrtijo svoje kitajske solnčnike. Dobri domačini postajajo sredi ceste, občudujejo vedro krdelo in si besedujejo, da so to gočovo filmski ljudje. Mož s psom pa, ki leži ob obrežju zaspan na hrbtu, se komaj ozre za njimi.

Samo pes, zelo strašna žival, odpira pri pogledu na mimo hiteča, čarobno pisana, od sreče kipeča dekleta široko svoj gobec in laja na vso moč: «Hov! Hov!» Gospod se zadovolji s tem, da pomiri mlada dekleta z besedami: «Nikar se ne bojte, dame! Pes grize samo tatove.»

Z glaskom, polnim zaničevanja, odvrne Lisetta: «Me ne krademo. Niti src!»

«Še tega je treba!» pripomni zasmehljivo Dorina.

Vse zatrjujejo soglasno gospodu, da so jim srca prazen nič.

V lepem krogu se spusti sedem deklet okrog gospoda na tla in druga za drugo prično božati psa. Pri tem šele opazijo, da ima gospod zelo aristokratsko špičasto bradico in da izpuhteva lahen vonj. Zavrt je v neke vrste tuniko iz melanholično pepelnatosive svile. Onih malo besed, ki jih je izpregovoril, ima istotako lahko melanholičen zvok s tujim naglasom. To napravlja na sedem devotič globok vtis. Kdo bo le to? Odkod pri-

haja? Tisoč domnev se dviga v glavicah.

Naslednjega dne priskaklja sedem devojčic v najlepšem vrstnem redu zopet na dotični prostor. Gospoda pa ni tu. Najdejo ga daleč proč od tistega mesta. Zlekneni leži na obrežju in nosi s prijetnimi gibi iz škatle rdečkaste in modre sladkorčke v usta. Dekleta izvedejo obkroženje, sedejo in gladijo psa. Gospod ponuja škatlo okrog.

Mlada dekleta prijemljejo s prstki in njihovi zobki se zagrizujejo v rdečkasto in modro snov. «Ah! Kako to tekne! Kak je to konfekt?»

«Lukum, turška slaščica», reče gospod.

Očarljivo zanimiv je ta gospod s psom! Gotovo turški paša ali indijski knez ali celo perzijski šah, kajti na prstu ima briljant, velik kakor lešnik.

Ta bi lahko nas vseh sedem poročil, si mislijo. Vse bi ga strašno radi poročile. Nekaj srebrnih niti se sicer res vidi v njegovi bradi, toda to ga napravi le še zanimivejšega. Se vsaj vidi, da je pravi mož.

Vseh sedem deklet smatra perzijskega šaha za blazno zanimivega. V naslednjih dneh ga zopet iščejo in pozdravljajo z veliko prijaznostjo. Varujejo ga pred vročimi solnčnimi žarki s svojimi sedmimi kitajskimi solnčniki in se vsedejo srčkano na obrežju okrog njega.

*

Škoda, da je gospod tako strašno molčeč. Zvedeti pa se mora, kdo je.

«Vprašaj ti...»

«Jaz? Ne, daj ti vprašati...»

Dekleta žrebajo, katera od njih bo moža s psom izprašala. Žreb zadene Lisetto.

Tistega jutra je imel mož s psom v obrazu veselejši izraz kakor običajno. Ne samo kamen na njegovem prstu nego tudi njegove oči so izžarevale ogenj.

Lisetta se je opogumila in drzno vprašala: «Ali ste čisto sami tu? Neoženjeni?»

«Povedal Vam bom zgodbo, drage dame: Mož je ljubil neko ženo...»

«Za Boga, kako neumno!...» reče vseh sedem deklet in se smeje razposajeno.

«Ali je bila vsaj lepa?» vpraša Dorina.

«Nad vse lepa, in postala je njegova žena.»

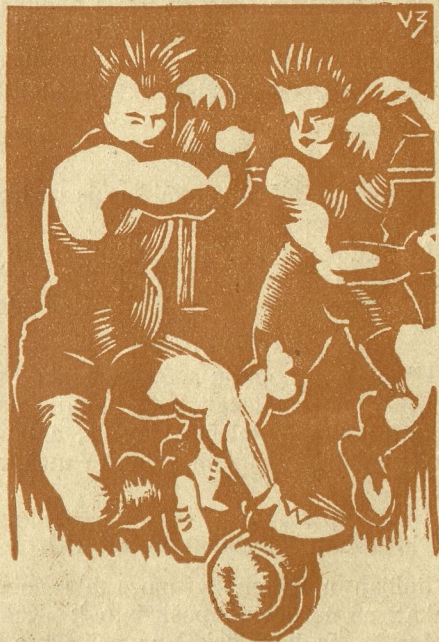
«Nesrečnica!...» zakličejo vse.

«Imate prav, drage dame,» odvrne gospod, «kajti mož je ljubil mir nad vse, ona pa je imela rada šum in vrtinčasto življenje, on je bil za skromnost daleč od ropota sveta, ona pa za sijaj in ničemurnost. Zavoljo tega sta se mož in žena ločila, in njemu ni ostalo nič drugega kakor njegov pes...»

«O!... Potem ste to Vi sami!...»

«Da, drage dame. Sedaj pa je nastopila velika sprememba: Moja žena mi je brzojavno napovedala za jutri svoj prihod. Bila je v Ostendu; ima mogočen avtomobil in jaz jo čujem brzeti po evropskih cestah s hitrostjo stotih kilometrov. Ako se ji ne bo pripetila nesreča na kakem železniškem prehodu, bo jutri tu. Piše mi namreč: Ako bivaš v kočici, hočem rada deliti s teboj tvoje bivališče; če živiš le od ribic, hočem tudi jaz uživati le ribice; jaz te ne bom nikdar več in nikdar več zapustila.»

NAŠ NOGOMET.

A.: «Orka duš!»

B.: «Krucefiks aleluja!»

Mlade dame nenadoma obmolknejo. Gošpod pa nadaljuje: «Vam, samo Vam, drage dame, se moram zahvaliti za to neizmerno srečo.»

«V kakšni zvezi pa smo me s to zadevo?» vpraša sedem devočic.

«Poslal sem svoji ženi fotografijo, na kateri sedim, obdan od sedmih čednih, enako oblečenih deklic, kakor paša, in ona je postala drugih misli; če ne bo nesreče, bo jutri prispela semkaj. Kako naj vsaki posamezni od Vas in Vam vsem skupaj izrazim hvaležnost za uslugo, ki ste mi jo izkazale neprostopovoljno?»

«Zelo čudno!» reče Dorina, skoči hitro pokoncu in zapre šumno svoj kitajski solnčnik. Vse slede njenemu vzgledu z razočaranimi obrazi.

Zelo hladno se odstrani Lisetta kot prva s kratkim: «Zbogom!» Ostale ji slede.

«Strašen človek!» vzklikne Claretta.

«Res strašen!» zveni v koru.

«Strašno!» ponavlja glasno sedem tankih glaskov.

Deklice so imele prav. Zaman so oprezale: Ne naslednjega ne v sledečih dneh se ni prikazal slaven avtomobil s fantastično damo. Bilo je torej smatrati, da se je zgodila nesreča ali pa je damo iz Ostenda sam poiskal mož, ki je hotel v samoti nemoten živeti s svojim psom...

Alfredo Panzini. — Prevedel P.

Razlika.

Otožnik: «Milostiva, kakšna je razlika med oficirjem in tramvajem?»

Agata (se potopi v razmišljanje): «Pod tramvajem še nisem bila...» F.

V restavraciji.

Učenjak in bogatin sedita v restavraciji. Ko hočeta plačati, reče bogatin natakarju: «Imam telečjo glavo!», a učenjak nadaljuje: «Imam svinjske možgane...» F.

Italijan v ljubljanski oštariji.

Italijan (nestrpen, ker mora tako dolgo čakati na naročeno «paštašuto»): «Kako dolgo še ga bom čakal na paštašuto?»

Natakar: «Tako dolgo gotovo ne, kolikor časa bi moral jaz čakati na kislo zelje in žgance v Rimu...»

«To vem, da mi je moj mož zvest vsaj že tri leta.»

Tudi moj mož je zvest, in sicer že štiri leta — svoji ljubici namreč.»

Quod licet Jovi...

Razgovarjata se dva čevljarska pomočnika in reče Pepek: «Čuj, Korlek, ali veš, katera je razlika med mojstrom in teboj?»

Korlek: «Katera?»

Pepek: «Ako si ti bolan, ti rečejo, da si pijan, če pa je mojster pijan, mu rečejo, da je bolan.»

Kaj je najhitrejša.

Učitelj: «Kaj je na svetu najhitrejša?»

Učenci prvega razreda ljudske šole ugibajo: vlak, tramvaj, zrakoplov... in končno jo pogodi Francek, ki reče: «Misel.»

Učitelj pohvali brihtnega Francka, a še se oglasi v zadnji klopi Jankec, ki meni: «O, ni res, gospod učitelj; roka našega ateka je še hitrejša. Zadnjič sem strl stejnisko uro in še nisem niti dobro pomislil, kaj sem storil, že sem jih imel pet na zadnjem delu telesa...» F.

«Drugim kažejo moje karte ženine in neveste, a meni še nikdar niso napovedale ženina. Ej, pa ženin bo, na moje gole noge se bo ujel kakor muha na lim...»

Žalno vino.

Golobivniku je umrla žena in možak je ves mračen prišel tolažit svoje gorje v gostilno: «Natakar, prinesite mi liter vina!»

Natakar: «Črnega ali belega?»

Golobivnik: «Črnega, seveda, saj vidite, da žalujem.»

Študentovsko pismo.

Mrdnikov Bolte študira v Ljubljani. To se pravi, ne študira ne preveč, pač pa potrebuje mnogo denarja. Zato piše očetu: «... Razen tega Vas prosim za denar in za klobuk, ker imam hlače že tako strgane, da hodim bos.»

Še nima številke.

Janez (v trgovini s čevlji): «Dajte mi par čevljev za mojega sina.»

Prodajalec: «Katero številko ima?»

Janez: «Moj sin še nima številke. Do sedaj je vedno hodil bos.»

Pri porotni obravnavi.

Predsednik: «Torej, obtoženec, lepo po vrsti povejte, kako je bilo.»

Obtoženec: «Takole se je zgodilo: Moj prijatelj je bil vinjen, pa je udaril po mizi in zakričal: 'Vsi skupaj ste svinje!'»

Predsednik: «Obrnite se proti porotnikom, kadar govorite!»

«Ah, gospod, poljubite me bolj postopno, kajti jaz sem še v žalosti za svojim pokojnim možem...»

Žid ostane vedno sam sebi zvest.

Žida Izaka so napadli v gozdu razbojniki in njihov poglavar mu je zagrozil: «Daj, kolikor imaš, sicer te ubijemo.»

«Sto dinarjev imam in nič več», je rekel Izak in odštel poglavarju denar.

«Prijetelj,» se je razjezil poglavar, ko je preštel denar, «saj manjka šest dinarjev.»

«Oha, če takoj plačam, dobim povsod šest odstotkov popusta.»

Enake težkoče.

Žena (jezna možu, ki je prišel zjutraj z veselice domov): «Ah, vso noč nisem zatisnila oči.»

Mož: «Kaj misliš, da sem jaz spal?»

V bolečinah je razlika.

Otožnik je svojega porednega sinka pošteno nasekal po zadnjem delu telesa. Ko je sinko strašno jokal, ga je oče ogovarjal: «Tudi mene strašno boli, ko te moram kaznovati.»

Sinko: «A tebe ne boli na istem mestu.»

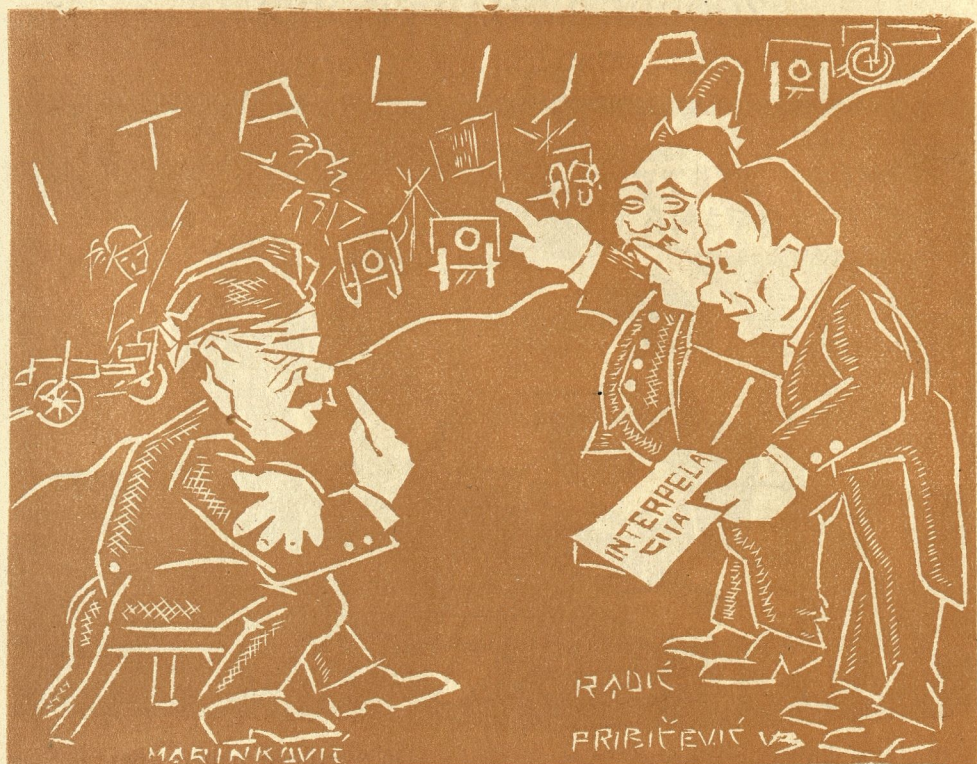
Otrok.

Mati: «Sinko, pojdí lepo iz sobe, ker pride zdaj k meni zdravnik!»

Sinko: «Mamica, prosim te, naj ostane tukaj, da bom videl, kako te bo zdravnik potegoval za nos.»

Mati: «Kako to?»

Sinko: «No, saj je atek včeraj dejal, da te zdravnik samo za nos vleče.»

Pribičević in Radić: «Gospod minister, ali Vam ni znano, da Italija svoje agresivnosti niti več ne prikriva?»

Zunanji minister Marinković: «Draga gospoda, jaz te agresivnosti ne vidim nikjer.»

Na pogrebu.

V Koprivju so pokopavali župnika. Za pogrebom sta stopali med drugimi tudi ženici, ki sta neprenehoma glasno jokali.

«Jaz ne morem več jokati», se je starejša nenadoma oglasila.

«Rekla sem ti, da si prezgodaj začela», jo je mlajša zavrnila.

Pri nas in v Angliji.

V angleški spodnji zbornici se je te dni neki poslušalec tako razburil, da je vrgel klobuk med klopi razgrajočih konservativcev, češ: «Ali ne boste mirni!» Na poziv zborničnega uradnika se je možak odstranil in dobil pri odhodu klobuk v redu nazaj.

Morda bi bilo včasih tudi v naši Narodni skupščini dovolj razloga za take intervencije. Razlika bi pa bila menda ta, da bi možak pri odhodu dobil vrnjene v redu le batine, klobuka pa bi ne videl več...

P.

Kratka žalost.

Debelinu je umrla žena in mož je v neutolažljivem joku stopal za pogrebom.

«Kaj boš jokal!» ga je tolažil prijatelj. «Poglej, tamle skozi okno gleda lepa vdova.»

«Nikar me ne žali!» ga je zavrnil Debelin ter se dalje solzil.

Ko sta se vračala s pokopališča, je Debelin prijatelja nenadoma ustavil: «Ti, prijatelj, kje stanuje tista lepa vdova?»

Draginja mesa.

Tujec: «Mesar ste, pa pravite, da ne jeste nič mesa. Zakaj ne?»

Mesar: «Ker je meso tako drago, da ga raje prodam.»

Neumnost.

Vaški Janez modruje: «Neumnejšega človeka, kakor so naš župnik, ki si oblačijo srajco vrhu suknje, pa že ni več na svetu...»

ZGODBE KUCHARICE MICE

Mica, Matic in sveža barva

Lepa kuharica Mica
čaka v parku na Matica.
Gledajo ljudje drevo

in svarilo tam bero:
vsi se Mici krohotajo,
za budalo jo imajo.

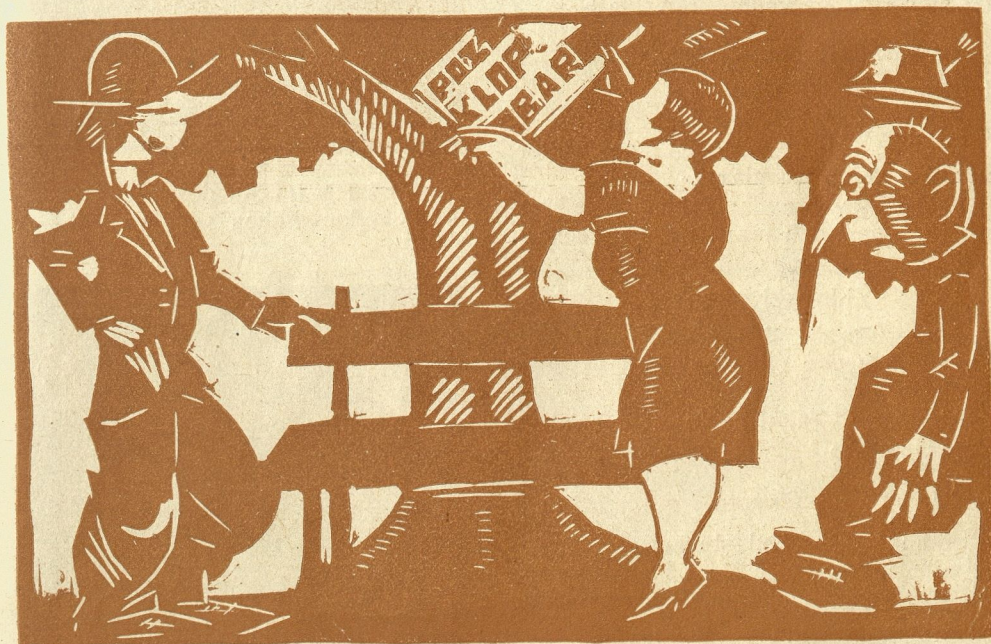
Pa je prišel njen Matic,
Mica je veselih lic.
Saj pa tudi je junak

naš Matiček dolgokrak;
sam na nogah on stoji,
se zaliubljeno drži.

K svoji Mici sede koj.
Klatežev prihaja roj,
da reži se paru zdaj,

ki ljubezni uživa raj,
zraven pa baje sedi
v sveži črni barvici.

Snema z debila zdaj svarilo,
za bedake le slepilo,
da se ni pridružil kdo,

ki bi motil ju hudo.
Klatežu zdaj nos štrli,
kakor Kosov kljun visi!

Notranji minister Korošec odkril čarobno deželo

Korošec je na rajžo šel,
veselo vriskal ino pel;
saj kamor se oko ozre,
povsod se nov mu raj odpre.

Pod solncem radikalskem vsa
se greje Makedonija:
Nasilstva proč so in nered,
po cestah se pretaka meč.

Raduje Jugoslavija
odkritja takega se vsa.
Koroščevo ime tako
na vekomaj slovelo bo.

Ubogi naš slovenski rod
naj se takoj poda na pot,
se vseli v Makedonijo
in vpiše v radikalijo.

Podvrišan.

Družinska sreča.

Sodnik: »Priča Motovilar, kakšne so
razmere v Hudobnikovi družini?«

Priča: »Prav lepo in srečno žive.«

Sodnik: »Kako je pa potem mogoče,
da se sin in oče vedno prepirata?«

Priča: »Pa to ni nič posebnega.«

Sodnik: »Ali se domača sinova ne pre-
tepata vedno?«

Priča: »Tudi res, vendar...«

Sodnik: »Ali ni lani eden sinov mater
udaril s kolom po glavi?«

Priča: »Vse prav, ampak drugače žive
pri Hudobnikovih prav lepo in srečno.«

Židovski odgovor.

Janez (vpraša žida Abrahama): »Za-
kaj židje vedno odgovarjajo z vpraša-
njem?«

Abraham: »Zakaj ne bi odgovarjali z
vprašanjem?«

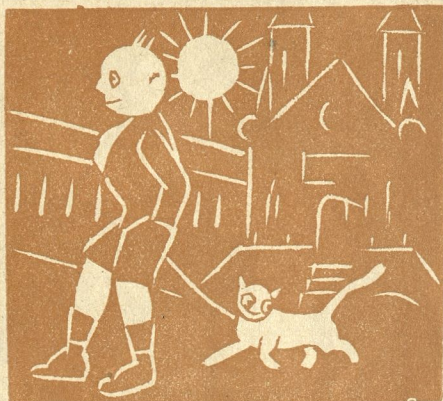
Osveta.

Sodnik: »Obsojeni ste zaradi slepar-
stva na mesec dni ječe... Pa zdi se mi,
da sem Vas v svojem življenju že nekje
videl...«

Obsojenec: »Gotovo, gospod sodnik,
učil sem Vašo hčerko na klavir.«

Sodnik: »Tako? No, pa še en post s
trdim ležiščem.«

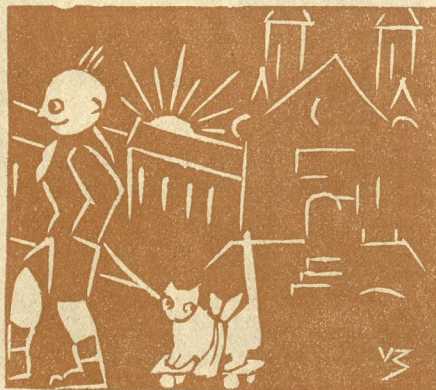
Mihec in trmasti muc Mijav

Na špagi mačka Mihec vodi,
okrog po cesti z mačkom bloči.

Ko šal je mačku dosti že,
Mijavkar Mihcu se upre.

A Mihec muca zveže koj,
v vozičku vodi ga s seboj.

Publika komentira potek igre.

Profesorska.

Profesor Žalostnik stopa po ulici v svoji raztresenosti z eno nogo po tlaku, z drugo po hodniku, tako se vidi, kakor bi šepal. «Čudno je to,» študira Žalostnik, «pred četrť ure sem hodil še normalno, sedaj pa že šepam...»

Počitek.

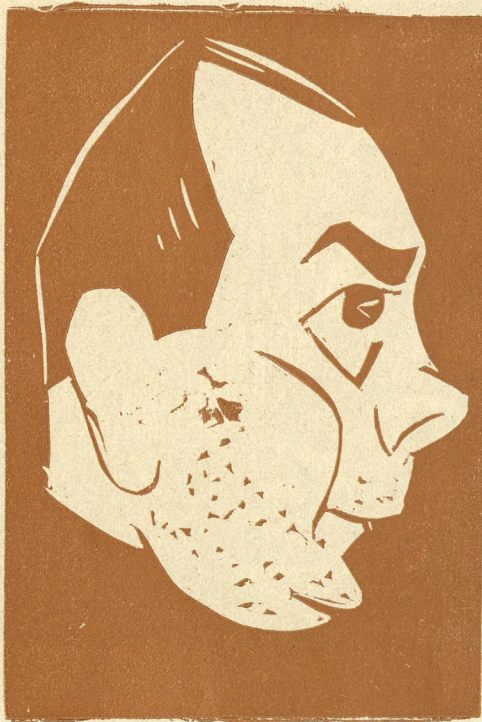
Učitelj pojasnjuje otrokom, kaj je počitek, in potem vpraša Tončka: «Kaj dela tvoj oče vsak večer, kadar pride utrujen z dela?»

Tonček: «Najprej nabije mamo, potem pa še mene...»

Roža roži.

«Rožo sem dal roži, mi je rekel mladi Milan. Siromak me še malo pozna.»

Pesnik Fran Albrecht.

Spor za polovico postelje.

Dvojčka Zorko in Milko sta do svojega sedmega leta spala skupno v eni postelji. Končno ju je morala mati po hudem sporu ločiti na podlagi naslednjega zaslišanja:

Mati: «Ti grdi Zorko, zakaj si udaril Milka?»

Zorko: «Ker mi ni pustil polovice postelje.»

Milko: «Zorko se laže. Prav nič mu nisem jemal njegove polovice.»

Zorko: «Ni res, mama. Milko je dejal, da hoče imeti svojo polovico v sredi, jaz pa naj bi imel svojo polovico na obeh straneh postelje...»

DOGODEK V KIOSKU

Med nevihto sem se zatekel nekega večera v kiosk nekega fotografa. Komaj sem bil vstopil, je planila predme mlada, elegantno oblečena dama.

«Oh, kako dobro, da ste tudi Vi prišli! Tako se bojim...»

«Česa?»

«Bliska in groma.»

V tem trenutku je svetel blisk razsvetlil najino zavetišče.

Mlada dama je skrila obraz na moje prsi in mi tiščala glavo pod površnik.

Zagrmelo je...

«Ježeš, Marija!» je prestrašeno vzkliknila ter trepetala kakor ptica v mačjem gobcu.

Pomiril sem jo in ji razložil, da še ni nihče umrl od groma, treščilo pa da za enkrat ne bo.

Bila sva sama. Ko sem videl, da jo vse moje prigovarjanje ne more pomiriti, sem bil primoran, pritisniti jo nase pri vsakem blisku. Videti je bilo, da ji to prav dobro dé, kajti vsakikrat je z velikimi, lepimi očmi pogledala proti nebu in šepetala:

«Še, še...»

Kakor bi ji hotelo nebo uslišati prošnjo, je bliskalo zaporedoma, da sem mislil, da so se odvezali vsi vragovi.

Končno se je pomirilo.

«Tako ste prestrašeni in razburjeni, gospodična,» sem rekel, «da bi vam prav dobro del kozarček vina. Zelo ljubo bi mi bilo, ako bi mi ne bilo treba na polovici pota prekiniti samaritanskega dela.»

«Sprejemem Vaše povabilo, a prej moram še obvestiti sestro, da pridem danes pozneje domov. Stanujeva v sosednji ulici...»

«Ali naj Vas spremim?»

«Bog varuj! Morda baš gleda moja sestra skozi okno in imela bi velike neprilike. Tudi bi se ne mogla več vrniti k vam. Počakajte malo, v petih minutah pridem nazaj», je žgolela kakor škrlanček, mi dala tačko kakor mucka in zbežala kakor mlada srnica k sosednji ulici.

Čakal sem.

Čakal sem in čakal...

Slednjič sem postal nestrpen in sem hotel pogledati na uro.

Ure ni bilo več...

Namesto na kozarec dobrega vina sem šel na pivo, ga srebal skozi stisnjene zobe in kadil cigareto za cigareto, kakor delam vedno, kadar se mi pripeti kak vpražji dogodek.

I v a n e c.

Vodoravno: 1 ptič, 3 prostor za cerkvene pevce, 6 žensko ime, 7 je v čast vsakomur, 10 ribiško orodje, 11 nekaj, kar preganja temo, 12 prevozno sredstvo, 13 igralna karta.

Navpično: 1 posoda, 2 grško pristanišče, 3 pride po grehu, 4 del pohištva, 5 vodna žival, 8 žensko ime, 9 del telesa.

ŽE NAPOVEDANI ROMAN «BORBA ZA UGRABLJENO NEVESTO»

bomo pričeli priobčevati s prihodnjo številko. Snov in razplet dogodkov sta tako zanimiva in napeta, da bo s tem romanom prav gotovo ustrezno vsem čitateljem in čitateljicam. Roman bo ILUSTRIRAN in ga bomo priobčevali v velikih odlomkih, da bodo čitatelji in čitateljice lahko sledili poteku. Za nove naročnike bomo v vsaki nadaljnji številki v par stavkih označili prejšnjo vsebino. Naročite se na «Skovirja», da boste imeli vse številke, v katerih bo objavljen roman! Poravnajte pravočasno naročnino!

A.: Včeraj sem se dal fotografirati.»

B.: «Ali te je fotograf dobro pogodil?»

A.: Prav izvrstno glede na dejstvo, da sem se prvič dal fotografirati...»

SLOVENIA-TRANSPORT

Miklošičeva cesta 36, Ljubljana. Tel. 2718.

Špedicija, mednarodni transporti, ocarnjanja, prevoz, selitve.

Nizke cene!

Nizke cene!

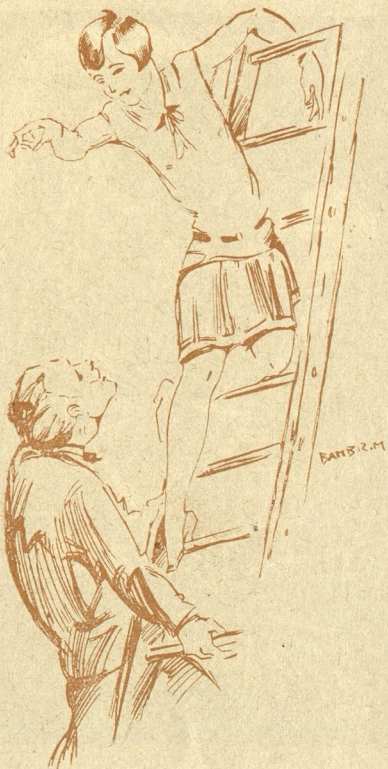
I

KLIŠEJE

VSEH VRST, ČRTNE IN AVTOTIPIJE, IZDELUJE PO PREDLOŽENIH RISBAH, PEROPISIH IN SLIKAH ZA NAVADEN TISK ALI ZA FINEJŠO IZVEDBO V ENI ALI VEČ BARBAH TOČNO PO NAROČILU IN V NAJKRAJŠEM ČASU PO NIZKIH CENAH

JUGOGRAFIKA, Ljubljana
tiskovna in založna družba z o. z.
SV. PETRA NASIP šte. 23.

J

«Gospodična, kar stopite še za nekaj klinov višje. Mene to nič ne ženira...»

Ah, ta Janez.

Srečal je Janeza mohamedanec in ga pozdravil s svojim običajnim: «Salem aleikum.»

Janez ne ve, kako bi odgovoril, in v nenadni domisljici sune skozi usta: «Gumi arabikum.»

Da le ni bila policija.

Gospod Rožmarin se je vrnil domov in ni našel svoje soproge kakor običajno ob klavirju.

«Kaj pa je, za božjo voljo, Dragica?» se je začudil Rožmarin spričo spremenjenega položaja.

«Nič več ne smem peti», je razburjena zaplakala ženka.

«Zakaj ne?»

«Zdravnik mi je petje strogo zabranil.»

«Hvala Bogu, da je bil to samo zdravnik,» si je oddahnil Rožmarin, «jaz sem že mislil, da je intervenirala policija...»

Že vé.

Milan: «Oženi se in takoj boš nehal pijančevati!»

Mirko: «Ali misliš, da bi se potem premagoval?»

Milan: «Ti že ne, ali Tvoja žena bi te premagovala...»

Opica in milo.

Kako razlikuješ opico od mila? Vzemi košaro, položi vanjo opico in kos mila ter pokrij! Nesi potem košaro v gozd in odkrij! Kar bo skočilo iz košare, je opica, kar pa bo ostalo notri, je milo...

Kratko, a jedrnato.

Sorodniki brzojavno vprašajo žida Izaka, kako naj pokopljejo njegovo umrlo taščo, ali naj jo sežgejo, ali balzamirajo, ali pa pokopljejo.

Izak (brzojavi): «Najbolje vse troje, da bo bolj držalo...»

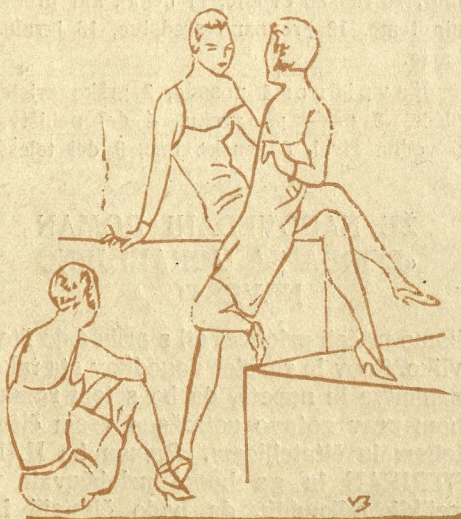
Golo dejstvo.

A.: «Ali veš v katerem mesecu pride največ otrok na svet?»

B.: «Ne.»

A.: «V devetem...»

Za kulisami.

«Res ne razumem, kako more publika neprestano ploskati Marici, ki nima pravi nikakega talenta za gledališko igralko.»

«A ima nedvomno talent za prizdigovanje krila...»